

1) Første behandling af lovforslag nr. L 161:

Forslag til skolestyrelseslov.

Af Halvgaard (FP) m.fl.

(Fremsat 2/3 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget er der tale om en genfremsættelse. Da forslaget tidligere blev fremsat, blev det kaldt forslag til skolelov. Det var til behandling her i tinget den 7. marts 1975, hvorefter det blev henvist til udvalgsbehandling, og mere skete der så ikke dengang.

Det er et meget prætentivt forslag. Efter sit indhold skal loven gælde for alle offentlige skoler fra 1. til 12. undervisningsår, herunder også studenterkurser og HF-kurser. Alle disse skoler skal gøres til en slags selvejende institutioner, som styres af et skolenævn valgt af forældrene og finansieres direkte af staten efter regler, som fastsættes på finansloven.

Efter forslaget ophæves både folkeskoleloven og skolestyrelsesloven.

Lovforslaget tager imidlertid ikke stilling til, hvorledes folkeskolen skal løsgøres fra sit kommunale tilhørsforhold, og heller ikke til, hvad folkeskolens undervisning skal omfatte, eller hvorledes undervisningen skal tilrettelægges. Den eneste paragraf i lovforslaget, der vedrører undervisningens indhold – og det er endda kun forudsætningsvis – er § 20.

Lovforslaget tager heller ikke stilling til, hvorledes de enkelte skolers distrikter skal afgrænses over for hinanden, eller hvem der skal træffe afgørelse om oprettelse af nye skoler eller nedlæggelse af bestående. Af de styrende organer omtales kun skolenævnet, og lovforslaget indeholder ret udførlige regler om valgproceduren og afstemningsproceduren, som skal bygge på et særligt pointsystem, som ikke forekommer at være særlig håndterligt.

Lovforslaget som helhed må derfor nok anses for noget ufuldstændigt. Det vil næppe kunne erstatte de love, som foreslås ophævet, og det må derfor nok betegnes som uegnet til at danne grundlag for en drøftelse af lovgiv-

ningen om folkeskolens pædagogiske og styrelsesmæssige forhold.

Men jeg vil da gerne til slut tilføje, at i en tid, hvor man for alvor er begyndt at afbureaukratisere og regelsanere, må man også tage et forslag som dette alvorligt, i hvert fald tage det som en provokation, som kan tvinge os til at tænke nyt og i mere enkle baner, og i den henseende vil jeg da gerne takke fremskridtspartiet for oplægget.

Lissa Mathiasen (S):

Når man læser dette lovforslag, melder tanken sig, om fremskridtspartiet er gået i gang med forårshovedrengøringen og man nu er nået til de inderste kroge i skufferne i og med, at dette forslag nu er fundet frem igen. Sidste gang vi så det, var i 1975.

Den gamle sætning om, at jo længere man gemmer en ting, jo bedre bliver den, gælder ikke ligefrem i denne sag. Vores holdning i 1975 var en klar afvisning, og denne holdning er uændret.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg finder ikke, at det foreliggende forslag fra fremskridtspartiet vedrørende en ny skolestyrelseslov er særlig relevant. Der er ingen tvungende grunde til at foretage en så vidtrækkende ændring af den eksisterende lov. Vi er meget enige i, at den enkelte skole i høj grad må være forældrestyret, men de beføjelser, de enkelte skolenævni i dag har i forhold til skolens indhold, er da i virkeligheden også ganske omfattende; så er det naturligvis op til de enkelte nævni at gøre brug af deres kompetence. Dertil kommer, at mange kommuner også har lagt et betydeligt økonomisk ansvar ud til de enkelte skolenævni.

At undervisningsministeren i henhold til forslaget skulle have indseende med hver enkelt skoles undervisning, er helt urealistisk. Og hvad med bureaukratiet? Den såkaldte nyskabelse vedrørende nævnenes stemmeafgivelse er da heller ikke på nogen måde en forenkling, tværtimod.

Vi finder således ikke dette lovforslag realistisk.

Øllgaard (V):

Venstre vil ikke kunne medvirke til at få gennemført dette lovforslag. Jeg skal ikke gennemgå alle de indvendinger, vi kunne

[Øllgaard]

gøre, men der er en hel del, hvoraf jeg kan nævne enkelte.

Det forekommer ikke os at være klogt i så høj grad, som der lægges op til, at ville køre uden om kommunalbestyrelser og skolekommissioner, altså lokale organer.

Forslaget forekommer os på en række punkter at være noget upræcist. Man kunne tage et eksempel som § 20, hvori der står, at »andre omstridte fag« vil eleverne ikke kunne tvinges til at tage. »Andre omstridte fag« er et noget flydende begreb.

Forslaget forekommer os, især hvad angår den valgform, der lægges op til, at være kringlet, grænsende til det bureaukratiske, men det afgørende for os er nu, at skønt det modsatte selvfølgelig er hensigten, vil forslaget i praksis lægge magten i undervisningsministeriet, altså en centralisering, og det er vores hovedindvending imod forslaget.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg må også afvise lovforslaget. Vi er som bekendt med i folkeskoleforliget, det forlig står vi ved, og det regner vi da også med at de andre partier i forliget gør. Det er dog ikke den eneste grund til, at vi ikke vil gå ind for dette forslag.

Jeg synes, det er meget positivt, at man vil give forældrene mere indflydelse. Jeg synes også, det er meget positivt, at man vil lave knap så stramme budgetteringsformer, ja, man vil faktisk ikke lave nogen, og i den retning synes jeg da det er fornuftigt nok. Men jeg synes nok, man er gået noget langt, og at man er faldet i grøften.

Vi mener, det er vigtigt, at man også har demokrati på arbejdspladsen i den forstand, at lærerne også må have lov til at være en lille smule med i, hvad der foregår rundt omkring på skolerne. De har dog en vis indsigt i, hvad undervisning består af, og hvad den bør bestå af, og vi mener da også, at eleverne skal have en vis indflydelse på, hvad der foregår på skolerne. Men jeg synes, de opblødnings tanker, der er med hensyn til forældre-demokrati og med hensyn til budgettering, kan være meget fornuftige.

Tove Niemann (FP):

Med dette lovforslag ønsker fremskridtspartiet at gøre alle skoler til selvstændige enheder både økonomisk og juridisk.

Skolekommissionerne skal nedlægges. Der tales så meget om, at forældrene ikke interesserer sig nok for deres børns skole, og at der ikke er kontakt nok mellem lærere og forældre, og dette forhold er blevet værre siden 1975, da vi sidst havde lovforslaget fremme. Hvis dette lovforslag vedtages, vil forældrene opnå en meget større reel indflydelse på deres børns skolegang, ikke alene hvad angår det pædagogiske, juridiske og økonomiske, men også hvad angår det holdnings- og kundskabsmæssige. Vi må konstatere, at jo mere indflydelse borgerne føler de har på en sag, desto mere interesserer de sig for den. De forældre, som forældrekrædsen har valgt til skolenævnet, vil efter den foreslåede ordning vedrørende stemmepoints få den indflydelse, som forældrenes stemmeafgivelse til sigtede. Det må være det rigtige, at den person, som virkelig har den altovervejende opbakning hos forældrene, også har en tilsvarende indflydelse i afgørelser vedrørende skolens styrelse.

§ 19 i lovforslaget indebærer, at der bliver mulighed for forældreafstemning, når det begæres af skolenævnets medlemmer, der har mindst 40 pct. af de i nævnet repræsenterede stemmepoints bag sig, hvilket også kan være med til at styrke forældreindflydelsen.

Ole Vig Jensen (RV):

Vi vil ikke fra radikal side kunne støtte det foreliggende lovforslag, og vi har den samme opfattelse som undervisningsministeren, at det heller ikke kan udgøre grundlaget for en realistisk drøftelse af folkeskolens fremtid på det område, hvor forslagsstillerne i øvrigt gerne vil gøre en indsats, og hvor vi i øvrigt ikke er uenige med dem, nemlig vedrørende en styrkelse af forældrenes stilling i skolen. Men modellen, som er lagt frem her, er efter vores opfattelse ikke brugbar, og vi tvivler i øvrigt på, at det vil være muligt at give skolenævnet det fulde pædagogiske, juridiske og økonomiske ansvar for skolens drift, sådan som der lægges op til her.

Vi synes også, at den afstemningsform, der foreslås vedrørende valg af skolenævn, er meget bureaukratisk, og det kan undre, at det netop er fremskridtspartiet, der foreslår en sådan fremgangsmåde. Den kan også nemt komme til at virke sådan, at det hverken er

[Ole Vig Jensen]

folkeligt eller demokratisk at benytte sig af den, som den er beskrevet her.

Men det skal ikke forhindre, at vi her i tinget naturligvis fortsat interesserer os for den side af sagen, idet vi er mange, der er enige om, at der er behov for at styrke forældreindflydelsen i folkeskolen.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg vil gerne henstille, at ordførerne melder sig, så jeg kan checke dem af på min liste.

Bente Juncker (CD):

Jeg undskylder.

Med dette lovforslag og forslag til lov om styrelse af kommunernes fritidsundervisning er det meningen at ophæve skolestyrelsesloven.

CD står ingenlunde fremmed over for tanken om ændringer i denne lov, vi har som bekendt tidligere fremsat forslag om det, men over for fremskridtspartiets idé om at lægge bogstavelig talt hele ansvaret, pædagogisk, juridisk og økonomisk, over til skolenævn, der vælges hvert andet år, må vi melde pas.

CD ser det som en væsentlig ting, at det er skolelederen, der klart er ansvarlig for den enkelte skole. At forældrene så også skal have indseende med og indflydelse på deres børns skole, er en helt anden sag. Og hvad er skolelederens rolle ifølge dette forslag? Han/hun kan sørge for trykte stemmesedler til brug for skolenævnsvælget. Det kan CD ikke gå med til.

Så er der skolekommissionen, som ifølge forslaget afskaffes. Det er en sag, vi er betænkelige ved. I det hele taget må jeg sige, at dette er et forslag, som, hvis det virkelig blev gennemført, ville forårsage en masse uro og splid omkring den enkelte skole – jeg understreger: den enkelte skole – for en folkeskole ville vi da ikke længere have, ej heller et kommunalt skolevæsen, og jeg må på CDs vegne sige nej til at styrke forældreindflydelsen på bekostning af alle andre kompetente instanser.

Forslaget har været fremsat før og fik dengang en barsk behandling her i salen, og det har desværre ikke vundet i kvalitet i den tid, hvor det har ligget på lager. Vi må afvise forslaget.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti er helt klar over intentionerne bag forslaget fra fremskridtspartiet: at styrke forældrenes stilling i skolen, og disse intentioner ser vi positivt på, men vi må straks sige, at vi mener ikke, det sker på den rigtige måde ved det, som er foreslået her i lovforslaget.

Vi er tilhængere af, at den opdeling, vi har i dag med skolenævn, skolekommission og kommunalbestyrelse med kompetencen lagt med megen vægt i skolenævnene og i skolekommissionen, fastholdes. Vi mener, den er rigtig, og at den fungerer godt, og vi mener også, at forældrene har mulighed for at få den fornødne indflydelse på deres skole gennem skolenævnene, ligesom vi mener, at skolekommissionen er et nødvendigt organ til koordinering af den enkelte kommunes skoleforhold. Derfor er vi ikke enige i fremskridtspartiets løsningsmodel, der skal give forældrene mere indflydelse i skolen.

Men det er altid positivt, at man får nogle synspunkter frem, og selv om der måske ikke er så meget nyt i dette i forhold til det, der forelå i 1975, er det da med til at holde debatten om den vigtige problematik med forældrenes indflydelse i skolen i live.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Inden jeg giver ordet til hr. Tinning, vil jeg gerne gentage, hvad jeg sagde før, inden hr. Tinning kom i salen, at jeg beder ordførerne om at melde sig.

Tinning (VS):

Venstresocialisterne kan ikke støtte det foreliggende lovforslag, og det kan formentlig ikke overraske nogen. Det er klart, at vi synes, det er ganske udmærket at øge forældrenes indflydelse i forhold til skolen; det er lige så klart, at vi synes, det er endnu vigtigere at øge elevernes indflydelse i forhold til skolen; men det er der – for nu at sige det mildt – ikke ret meget om her. En langt højere grad af elevindflydelse og en højere grad af forældreindflydelse vil vi altså godt være med til at diskutere, men jeg tvivler på, at vi lander et sted bare i nærheden af det med det forslag, som fremskridtspartiet er nået frem til.

Det er da oplagt, at som tingene er i dag, kører skolen i høj grad sådan, at forældrene

[Tinning]

har vanskeligt ved at opleve og også have en reel indflydelse på forløbet, og eleverne har endnu vanskeligere ved det. Det må der gøres et eller andet ved, og det vil vi i hvert fald godt være med til.

Jeg kunne godt i den lidt mere polemiske afdeling i øvrigt tænke mig, hvis ordføreren for forslagsstillerne ville forklare mig, hvad der egentlig står i forslaget § 20. Der står:

»Intet hjem skal imod dets vilje påtvinges, at dets børn skal deltage i undervisning i seksuallære« – det er jeg med på hvad er – »religion« – det er jeg også med på hvad er – »eller andre omstridte fag.«

Jeg kunne godt tænke mig, om ordføreren ville forklare, hvad det er for fag, som i dag ikke er omstridte. Jeg mener, at siden undervisningsministeren er trådt til, er historie og dansk måske kommet lidt mere i fokus, men i virkeligheden er der vel ikke et eneste fag i folkeskolen, som ikke er omstridt, og hvis forslagsstillerne er enige i det, synes jeg, vi skulle have det helt klart.

Halvgaard (FP):

I de senere år har man jo jævnlig diskuteret begrebet nærdemokrati. Man har diskuteret samspillet mellem borgere og myndigheder, samspillet mellem stat og kommuner, og på baggrund af hele vores alvorlige økonomiske situation har debatten i den senere tid drejet sig om besparelser, nødvendige besparelser, ikke alene statslige, men også kommunale og amtslige besparelser. Det er naturligvis ikke let for en regering at gennemføre besparelser. Det kræver både politisk mod og dygtighed, og det kræver, at politikerne omstiller sig og nyvurderer problemerne.

Det drejer sig nu om at få skabt en ændret holdning til, hvordan problemerne kan og skal løses. Det overordnede økonomiske ansvar for samfundet må være regeringens, og derfor må det være regeringens opgave at administrere de ressourcer, der er til rådighed, bedst muligt og mest retfærdigt. Skal det lykkes, må de økonomiske rammer fastlægges helt præcist fra statens side: så meget til undervisningssektoren, så meget til den sociale sektor, så meget til forsvaret osv. Og for undervisningssektorens vedkommende igen: så meget til folkeskolen, så meget til gymnasierne, så meget til mellemuddannelserne og de videregående uddannelser. Når de økono-

miske rammer således er lagt, må staten efter vores opfattelse overlade det til brugergrupperne selv at fylde rammerne ud, således at brugergrupperne alene står til ansvar over for staten.

For folkeskolens vedkommende vil det nødvendigvis betyde, at den enkelte skole får både det pædagogiske, det juridiske og det økonomiske ansvar, som det fremgår af lovforslaget, på grundlag af direkte statstilskud afhængigt af skolens elevantal. Vi mener, det er forældrene og deres medleven i skolens anliggender, der er en vigtig forudsætning for, at vore skoler kan komme til at fungere bedst muligt. Denne medleven fra forældrenes side savner man i folkeskolen i dag, og derfor er det nødvendigt at involvere forældrene i langt højere grad ved at give dem det fulde ansvar for deres børns skole.

Jeg har sådan set også forstået på de fleste ordførere, at man for så vidt synes, det er i orden, at forældrene får større indflydelse, men når det kommer til stykket, vil man jo ikke. Fremskridtspartiet ønsker en forældrestyret skole. I stedet for de nævn og kommissioner, som forefindes i dag, og som alligevel ingen beføjelser har af nogen praktisk betydning, foreslår vi som angivet ét organ ved hver skole, som har både beslutningsbeføjelser og ansvar, således at godkendelsesprocessen ligger ét sted.

Der er, som jeg allerede har sagt, efter fremskridtspartiets mening behov for holdningsændringer, hvis vi skal klare den situation, vi befinder os i, og hvis man ser længere ud, vil man se, at en konsekvens af vores lovforslag vil være, at ikke alene skolenævn, men også børnehavebestyrelser, menighedsråd osv. helt overlades administrationen af deres virksomhed inden for bestemte rammer fastsat af staten i overensstemmelse med de økonomiske vilkår, der er. En sådan ordning på mange områder vil naturligvis indebære en både retfærdig, fornuftig og ens service over for borgerne uanset deres geografiske tilhørssted.

Undervisningsministeren var inde på, at det var selvejende institutioner. Ja, vi kan kalde dem selvejende institutioner, vi kan kalde dem privatskoler, vi kan kalde dem statsskoler, vi kan for mig kalde dem, lige hvad det skal være, men det er altså selvstændige enheder.

[Halvgaard]

Så efterlyser undervisningsministeren svar på, hvordan forholdet fremover ville være til kommuner og amt. Ja, der vil sådan set ikke være noget forhold. Disse skoler løsriver sig fuldkommen fra både amter og kommuner, og vi kan ikke indse, at de folk, der er ansat i kommissioner og råd, skulle være mere kompetente end forældrene ved den pågældende skole med hensyn til at styre skolen. Jeg giver ikke ret meget for al den snak om, at forældrene skal have større indflydelse, hvis ikke de samtidig kan få et større ansvar, og hermed mener jeg også det økonomiske ansvar, for hvis ikke man lægger det økonomiske ansvar ud til de enkelte skoler, har man ikke den samme interesse i at gennemføre de nødvendige besparelser, som er nødvendige på grund af hele vores situation.

Så var fru Lissa Mathiasen inde på, at det var en slags forårsrensning – som om den var tiltrængt. Ja, den er i allerhøjeste grad tiltrængt, for det er tiltrængt, at man også her i folketinget efterhånden prøver at gennemføre nytænkning. Det er simpelt hen nødvendigt i vores tid, og jeg mener, det er at undervurdere forældrekrederen ved en skole, når man ikke vil overgive ansvaret til denne forældrereds. Det er dog sådan i dag, at forældrene, der har skolesøgende børn, er i den alder, hvor de har modtaget en virkelig god uddannelse, da de gik i skole. Derfor mener jeg, de kan være akkurat lige så velkvalificerede til at administrere deres børns skole som tilfældigt valgte medlemmer af de kommissioner og nævn, som vi har for øjeblikket.

Så mener hr. Øllgaard, at magten vil komme til at ligge i undervisningsministeriet. Nej, magten vil komme til at ligge hos forældrene ved den enkelte skole, og naturligvis skal de stå til ansvar. Ligesom alle andre i samfundet skal stå til ansvar for deres handlinger, skal de selvfølgelig stå til ansvar over for ministeriet for, at børnene i skolen får den nødvendige og tilstrækkelige undervisning.

Jeg havde sådan set ikke forventet større tilslutning til forslaget, det må jeg da ærligt erkende, for jeg har også gennemlæst forhandlingerne fra 1975, og jeg er da helt klar over, at man herinde ikke vil prøve at sætte sig ind i lovforslaget, som det foreligger, sætte sig ind i den nytænkning, som det indebærer.

Så spurgte hr. Tinning mig, hvordan § 20 skulle udlægges, hvilke omstridte fag der kunne være tale om ud over seksuallære, religion osv. Dertil må jeg nok sige, at alle fag er for så vidt omstridte fag, de kan gøres til omstridte fag mere eller mindre, men der er jo visse fag, som ikke er obligatoriske fag, og hvor forældrene selv kan afgøre, om deres børn skal deltage i undervisningen i dem eller ej. Vi har selvfølgelig en række obligatoriske fag, som eleverne må følge, men derudover kan der være visse fag, som er frivillige.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Kun den korte bemærkning til hr. Halvgaard, at jeg håber, han opfattede, at jeg faktisk i høj grad værdsatte den provokation, der ligger i dette forsøg på virkelig at tænke nyt. Når både hr. Øllgaard og andre har nævnt, at der er problemer i forslaget, tror jeg, at det især skyldes § 14, som lyder:

»Ønsker skolenævnet at foretage byggearbejder, eller er skolen i økonomisk nød, kan nævnet efter ansøgning opnå tilskud og/eller lån fra undervisningsministeriet, der kan knytte betingelser til bevillingerne.«

Dér har vi vel egentlig problemet i en nøddeskal, for i dag er det jo sådan, at det behøver man ikke at spørge ministeriet om, for i dag er det en kommunal skole. Derfor synes jeg, hr. Øllgaard med rette kan sige det, han siger: at der er et element af centralisme i denne lov. Men for det tilfælde, at hr. Halvgaard skulle få lyst til at genfremsætte forslaget i kommende folketingssamlinger, vil jeg da gerne foreslå ham at lade sig inspirere af friskoleloven, for den har faktisk en nogenlunde hensigtsmæssig metode, hvorefter man løser det problem, som § 14 rejser. Man kunne i det hele taget forestille sig, hvis vi virkelig skulle tænke nyt og sende tankerne på flugt, at man sagde, at kommunerne kunne oprette deres skoler under friskoleloven, hvorved man kunne undvære folkeskoleloven. Der er mange modeller, og jeg vil gerne hermed demonstrere for hr. Halvgaard, at jeg i hvert fald ønsker at tænke nyt, men at man, specielt når man er minister, skal være helt sikker på, hvad man gør, før man springer ud i det nye.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 162:

Forslag til lov om styrelse af kommunernes fritidsundervisning.

Af Halvgaard (FP) m.fl.
(Fremsat 2/3 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Dette lovforslag skal selvfølgelig ses i sammenhæng med det forslag, vi lige har behandlet. I begge forslag forudsættes skolestyrelsesloven ophævet, og nærværende forslag tilsigter at være en erstatning for de administrative bestemmelser vedrørende fritidsundervisningen, som findes i skolestyrelsesloven.

Efter gældende lov skal der i hver kommune oprettes et ungdomsskolenævn, et fritidsnævn og et voksenundervisningsnævn, som hver for sig dækker et hovedområde i lov om fritidsundervisning m.v., nemlig henholdsvis ungdomsskolen, fritidsvirksomhed for børn og unge og fritidsundervisning for voksne. De gældende bestemmelser herom blev senest revideret af folketinget i 1977 efter et forudgående grundigt udvalgsarbejde.

Efter nærværende forslag sammenlægges de 3 nævn til 1 nævn, som kaldes fritidsnævnet. Det skal bestå af 3 medlemmer valgt af kommunalbestyrelsen blandt dens medlemmer og 6 medlemmer valgt af kommunalbestyrelsen efter indstilling fra de stedlige organisationer, der har særlig interesse i fritidsundervisning. Det fremgår ikke af forslaget, hvorledes de 6 medlemmer tænkes fordelt på fritidsundervisningslovens hovedområder.

Lovforslagets forhold til fritidsundervisningsloven efterlader i øvrigt en vis tvivl og usikkerhed. Ifølge titel og indhold handler forslaget om kommunernes fritidsundervisning, mens fritidsundervisningsloven og skolestyrelsesloven omfatter såvel kommunal virksomhed som den virksomhed, der drives af foreninger og organisationer m.v., herunder oplysningsforbundene. Ifølge de meget kortfattede bemærkninger til lovforslaget er der tilstræbt forenklinger, bl.a. ved sammenlægning af tilrettelæggelsesformer. Dette vil forudsætte ændringer i den i fritidsundervisningsloven fastlagte organisation af fritidsundervisningen m.v. Den foreslåede sammenlægning af de 3 nævn til 1 nævn vil ikke i sig selv medføre forenklinger.

Efter regeringens opfattelse er det foreliggende lovforslag næppe egnet som grundlag for en revision af de administrative bestemmelser vedrørende fritidsundervisningen. Jeg har tidligere meddelt tinget, at regeringen har planer om snarest at indføre en bloktilskudsordning på fritidslovsområdet, og vi vil i den forbindelse være opmærksomme på administrative forenklinger, herunder også nævnsordningens funktioner i forhold til de forskellige fritidsaktiviteter, der er omfattet af loven.

Vi kan altså for så vidt tilslutte os hensigten, som er at forenkle, men har gjort os nogle til dels andre tanker om det, og mere kan jeg ikke sige på nuværende tidspunkt.

Jytte Andersen (S):

Det var ellers lidt ærgerligt, at ministeren ikke ville indvi folketinget i de overvejelser, der foregår i undervisningsministeriet. Det kunne have været interessant, også i forhold til det næste forslag, vi skal drøfte.

Vi har i vores folketingsgruppe ikke noget ønske om p.t. at ændre rammerne for kommunernes styrelse af fritidsundervisningen. Vi ser ikke, at der er nogen grund til at ændre det, slet ikke efter de retningslinjer, der ligger i dette lovforslag. Jeg vil kun komme med 3 kommentarer til det.

Begrundelsen for, at vi ikke ønsker at være positive over for dette forslag, er alene den centralisering, der ligger i § 1 og i § 5, at alle sager, fritidsnævnene skal afgøre, skal forelægges kommunalbestyrelsen, og at alle udgifter, fritidsnævnet skal tage stilling til,